

του **Νίκου Κρασάκη**

Αποτελεί αυτονόητο γεγονός ότι το ζήτημα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συζητήθηκε εκτενώς στο συνέδριο του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Οι αποφάσεις που ελήφθησαν φιλοδοξούν να συμβάλουν σε ένα νέο άλμα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σε ένα νέο βήμα συγκέντρωσης δυνάμεων στην κατεύθυνση του μετώπου/πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί σημαντική κατάκτηση για την αντικαπιταλιστική Αριστερά στη χώρα μας — και όχι μόνο. Παρά τα λάθη και τις αντιφάσεις της, έχει κατοχυρωθεί στους εργαζόμενους και στον αριστερό κόσμο ως η μοναδική συγκροτημένη προσπάθεια που επιχειρεί να διαμορφώσει αγωνιστικές και αντικαπιταλιστικές απαντήσεις στην περίοδο. Έχει συμβάλει στο **να μείνει ζωντανή η ελπίδα της εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης**, της ανάπτυξης ενός **ισχυρού αντικαπιταλιστικού ρεύματος** στην ελληνική κοινωνία. Στην επόμενη φάση της αποστοίχισης σημαντικού μέρους της εργατικής-λαϊκής βάσης του ΣΥΡΙΖΑ και της ολοένα μεγαλύτερης ανάδειξης των ορίων που έχουν άλλες διαχειριστικές λύσεις, μπορεί και πρέπει να γίνει πόλος συσπείρωσης όλου του μαχόμενου κόσμου που αναζητά **μια άλλη μαχόμενη ανατρεπτική αριστερά**.

Για να μπορέσει, όμως, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να εμπνεύσει και να υποδεχθεί όλο αυτό το δυναμικό θα πρέπει να προχωρήσει σε μια αποφασιστική τομή στην κατεύθυνση της ανάπτυξης, της ανασυγκρότησης και του μετασχηματισμού της.

Το κρίσιμο ζήτημα είναι η επιλογή ανάμεσα στην οικοδόμηση ενός αυτοτελούς κοινωνικοπολιτικού ρεύματος — με αντικαπιταλιστική κατεύθυνση και επαναστατική ηγεμονία, που φυσικά θα επικοινωνεί και θα συνδέεται με τις πιο πλατιές λαϊκές διαθέσεις — και την καθήλωση στο όνομα των «συμμαχιών», στην αναζήτηση κάποιου ρεφορμιστικού πολιτικού προγράμματος, σχεδίου και ρεύματος ως οχήματος για να «αναρριχηθεί» προς το πολιτικό σκηνικό, με «συμμαχίες κορυφής» χωρίς αρχές και προοπτική.

Η θετική απάντηση στο ερώτημα αυτό προϋποθέτει τη συνειδητή προσπάθεια για τη συσπείρωση και την οργάνωση των πρωτοποριών που γεννιούνται μέσα στους αγώνες και την κοινωνική γείωση με τα πιο φτωχά εργατικά και λαϊκά στρώματα. Το βάθεμα, την τεκμηρίωση, την προβολή και την εκλαΐκευση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, σε πολιτική και προγραμματική αυτοτέλεια από τα ρεφορμιστικά ρεύματα. Τη διεύρυνση και μετασχηματισμό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου με νέους αγωνιστές, δυνάμεις και ρεύματα από τον χώρο της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής, αντι-ΕΕ Αριστεράς. Τη δημοκρατική λειτουργία και οργανωτική ανασυγκρότηση, ώστε να ξεπερνιούνται προβλήματα πολυγλωσσίας και διαφορετικών σχεδιασμών, για την **ενιαία μετωπική ΑΝΤΑΡΣΥΑ των συνελεύσεων, των επιτροπών και των μελών της**.

Η πορεία προς την 4η Συνδιάσκεψη πρέπει να σηματοδοτήσει αυτή την κατεύθυνση. Οι συνελεύσεις των τοπικών και κλαδικών επιτροπών πρέπει να γίνουν με ανοικτό κάλεσμα, ως αντικαπιταλιστικές συνελεύσεις, προς ένα δυναμικό το οποίο μπορεί να παρακολουθήσει και να συμβάλει στη διαδικασία ή και να ενταχθεί στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Πρέπει να αποτελέσουν αποφασιστικό βήμα στην ουσιαστική συζήτηση και πολιτική ενοποίηση της ίδιας.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να γίνει καταλύτης μιας ευρύτερης συσπείρωσης των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντι-ΕΕ, ανατρεπτικών δυνάμεων, με κρίκους το θέμα της ΕΕ, την προτεραιότητα των εργατικών-λαϊκών δικαιωμάτων, ενάντια σε ευρωμνημόνια-κεφάλαιο-ιμπεριαλισμό-πόλεμο, ενάντια στη διαχείριση του συστήματος, με σαφή αντικυβερνητική στάση. Επιδιώκουμε την πολιτική συνεργασία με εκείνες τις δυνάμεις που τείνουν να υπερβούν το όριο της διαχειριστικής λογικής και κινούνται σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, διαχωριζόμενες με σαφήνεια από εκείνες που τείνουν να το αναπαράγουν, περιοριζόμενες σε μια νεο-διαχειριστική, νεο-συριζαϊκή λογική, στη βάση της πρότασης κοινού βηματισμού και πολιτικής συνεργασίας που έχει καταθέσει. Το πολιτικό αυτό κριτήριο είναι ενιαίο για κάθε αναμέτρηση που προϋποθέτει συνολική πολιτική και προγραμματική συνεργασία. Επομένως, ισχύει και για τις εκλογικές μάχες, για τις οποίες πρέπει ρητά να απορριφθεί κάθε λογική «αυτονόμησης» από τη συνολική πολιτική γραμμή στο όνομα της κοινοβουλευτικής έκφρασης.

Βηματοδότη και καρδιά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της πορείας για το αντικαπιταλιστικό μέτωπο/πόλο επιδιώκουμε να αποτελέσει η διαδικασία και τελικά η ίδρυση του κομμουνιστικού φορέα, τη δρομολόγηση του οποίου επιβεβαίωσε, με συγκεκριμένα μάλιστα μέτρα, το 4ο συνέδριο του ΝΑΡ. Ένας σύγχρονος κομμουνιστικός φορέας, με το ανέβασμα του πήχη της συζήτησης, με τη συνοχή και την οργάνωσή του, με τη μετωπική του λογική, πολλαπλασιάζει τα βήματα προς την ανάπτυξη και τη διεύρυνση του μετώπου. Το δίλημμα δεν είναι «κόμμα ή μέτωπο». Σήμερα δεν μπορεί να επιβιώσει ένα «μέτωπο-χυλός», ούτε βέβαια ένα μέτωπο «προσωπείο» μιας οργάνωσης.

Το συνέδριο του ΝΑΡ υπερβαίνει το άγονο αυτό ερώτημα στην κατεύθυνση μιας ανώτερης σύνδεσης κόμματος-μετώπου. Που είναι και η μόνη διέξοδος.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**